

ဇေယန (ရာမည)

အောင်မြင်စွာနှင့်

နဂါးနက်တောင်

အောင်မြတ်သာနှင့် နဂါးနက်တောင်

"သန်းတင် မိသန်းတင် နာရီကိုကြည့်ဦး မိုးလင်းတော့မယ် အခုထိ မထသေးဘူး မြန်မြန်ထစမ်း"

မီးဖိုချောင်ကနေ ထွက်လာတဲ့ ဒေါ်ခင်မေမြရဲ့ အသံက စိတ်မရှည်ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်းတို့ နဲ့ ရောနှောနေခဲ့တယ်။

"အင်း အီး ဝါး တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီအလုပ်တွေပဲ လုပ်နေရတယ် ဘယ်တော့များမှ ဝဋ်ကြွေကုန်မလည်း မသိဘူး အမေလည်း မီးဖိုထဲကနေ အသံပြကြီးနဲ့ အော်မနေနဲ့ အခု ထပြီ"

မိသန်းတင် မကျေနပ်တဲ့ လေသံနဲ့ ပြောပြီး အိမ်နောက်ဖေးဘက်ကို ထွက်သွားကာ မျက်နှာသစ် သွားတိုက်လိုက်တယ်။

"ဘယ်မှာ လည်း ထမင်းထုပ် ဒီနေ့ ထင်းသိပ်မရရင် ကျုပ်နဲ့ မဆိုင်ဘူးနော် အခုတစ်လော ထင်းတွေ သိပ်မရတာ အမေသိတယ် မဟုတ်လား"

"နင်ကလေ အလုပ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ လက်ကြောတင်းအောင် လုပ်ဖူးလို့ လဲ သမီးလေးတစ်ယောက် မွေးထားမိပါတယ် ကိုယ်က ပြန်လုပ်ကျွေးရမယ့်ကိန်း သွားတော့ တိုင်ကီအဖုံးပေါ်မှာ ထမင်းထုပ် တင်ထားတယ်"

မိသန်းတင်လည်း ထရုံမှာ ထိုးထားတဲ့ ဓားမကိုခါးကြားထဲ ထိုးထည့်

ပြီး ထမင်းထုပ်ကိုယူကာ ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်နဲ့ ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

ရွာထဲကလူတွေက ဝီရိယရှိစွာနဲ့ တောတက်နေတဲ့ အချိန် အိပ်ပျော်ကောင်းနေတဲ့ မိသန်းတင်အဖို့ မနက်နေထွက်ချိန် ရောက်တဲ့ အထိ ထင်းတစ်စည်းပြည့်အောင် မရသေးဘူး။ ထင်းမရတဲ့ အတွက် စိတ်ကတို လာပြီး လက်ထဲကစားမနဲ့ တွေ့ရာအပင်တွေကို လိုက်ခုတ်ရင်း တောတိုးလာခဲ့တာ တဖြည်းဖြည်း တောနက်ထဲကို ရောက်လာခဲ့တယ်။

"သောက် တောကလည်း ထူတာပဲရှိတယ် ထင်းစိုက်ဖို့ ဘာအပင်မှလည်း ကောင်းကောင်း ကန်းကန်း မရှိဘူး ဒီပုံစံနဲ့ အိမ်ပြန်ရင်လည်း အိမ်ကဟာမကြီးက ဆူတာဆဲတာ ခံရဦးမယ်"

မိသန်းတင်ပြောရင်းဆိုရင်း ကမူလေးတစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သစ်ခြောက်ပင်တွေ ထူထပ်စွာရှိနေတဲ့ တောင်တစ်တောင်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

"ဟိုအရှေ့ကတောင်ပေါ်မှာ ဆိုရင်တော့ ထင်းတွေ အများကြီးရမှာ ဒါပေမဲ့ ရွာကလူတွေ ပြောတာတော့ အဲဒီတောင်အနား ယောင်လို့ တောင်မသွားနဲ့ တဲ့ ငါသွားရင် ကောင်းမလား မသွားရင် ကောင်းမလား"

ဝါးတံလေးကို ဘယ်ညာယမ်းပြီး တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ကာ စဉ်းစားလိုက်တယ်။

"သွားမယ်ဟာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ခါ အရဲစွန့်သွားပြီးလို့ အဆင်ပြေရင် နောက်ရက်တွေ အေးဆေးပဲ "

မိသန်းတင်လည်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ပုဆိုးကြမ်းကို ပခုံးပေါ်တင်၊ ဓားမကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး မြင်နေရတဲ့ တောင်ပေါ်ကို တက်

လာခဲ့လိုက်တယ်။

တောင်ပေါ် စတက်တဲ့ အချိန် မီးလောင်ကျွမ်းထားပြီး အခြောက်
တိုင်း ကျန်ရှိနေတဲ့ သစ်ပင်အချို့ကို တွေ့လိုက်တော့ မိသန်းတင် ပျော်
သွားတယ်။ ဒီလောက် ထင်းပေါ်တဲ့ တောင်ကို ဘာကြောင့်များ မလာကြ
တာလဲလို့ တွေးရင်း တောင်ပေါ်ကို ဆက်တက် လာခဲ့လိုက်တယ်။

တောင်အလယ်လောက် ရောက်တော့ ထင်းစိုက်လို့ ကောင်းမယ့် အ
ပင်တွေကို ခုတ်ထွင်ကာ တစ်နိုင်သယ်လို့ ရလောက်တဲ့ အထိ စည်းပြီး
ဘေးမှာ ပုံထားလိုက်တယ်။

ထင်းတွေပေါ်တဲ့ တောင်ဖြစ်လို့ အချိန်ခဏလေးအတွင်းမှာ
ထင်းစည်းက ငါးစီးလောက်အထိ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

"ငါတော့ ပွတာပဲဟေ့ နောက်ရက်တွေ ဒီအစည်းတွေကို တစ်နေ့
တစ်စည်း လာသယ်ရုံပဲ လမ်းသွားလမ်းလာလူတွေ မသိအောင် ဂှက်
ထားခဲ့မှ "ဆိုပြီး လျှော်ကြိုးနဲ့ စည်းထားတဲ့ ထင်းစည်းတွေကို ဘေးက
ချုံ့ထဲထိုးထည့်ကာ အပေါ်ကနေ သစ်ရွက်တွေနဲ့ ဖုံးပြီးတဲ့ အချိန်

"ဟိုကလေးမ နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ"

ရုတ်တရက် ထွက်လာတဲ့ အသံကြောင့် မိသန်းတင် အနောက်ကို လှ
ည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆံပင်ကိုအနောက်မှာ စုချည်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်
ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ မိသန်းတင်လည်း သူ့ဂှက်ထားတဲ့ ထင်း
စည်းကို တွေ့သွားမှာ စိုးရိမ်တဲ့ အတွက်

"ထင်းခွေနေတာ ရှင်မမြင်ဘူးလား"

နဂိုထဲက စကားပြောရင် နည်းနည်း ရိုင်းတတ်တဲ့ မိသန်းတင်စကား
ကြောင့် ရပ်နေတဲ့ မိန်းမကြီးမျက်နှာ တည်သွားပြီး

"ဟဲ့ကောင်မ နင်ကဘာမို့လို့ ငါ့ကို အခုလို ပြန်ပြောရတာလဲ ငါလုပ် လိုက်ရင် သေတော့မယ် "

"အမလေး လာလုပ်ကြည့်ပါလား ကျုပ်လက်ထဲ ကိုင်ထားတဲ့ အရာ က ခုတ်ရင်ပြတ်တဲ့ ဓား ရှင့်လက်တွေခြေတွေ မပြတ်ခင် ပြန်လိုက် တော့ ကျုပ်အလုပ် လုပ်နေတာကို မနှောင့်ယှက်နဲ့ "

"တယ် ရာရာစစ ငါ့လိုလူကို ပြန်ခံပြောရဲတဲ့ နင်ကသိပ်ကို သတ္တိရှိ နေတာပဲ ဟားဟားဟား ဟဲ့ ကောင်မ နင့်ကိုငါဒီမှာ တင် သတ်လိုက်လို့ ရတယ် ဒါပေမဲ့ ငါမသတ်ဘူး နင့်ပါးစပ် ဒီထက် မကြမ်းရအောင် ပညာ နည်းနည်း ပေးလိုက်မယ်" လို့ ပြောပြီး မြေကြီးကို လက်ထဲမှာ ကိုင်ထား တဲ့ တောင်ငှေးနဲ့ ဆောင့်ချလိုက်တဲ့ အချိန် မြေကြီးထဲကနေ မီးစတွေထွက် လာပြီး မိသန်းတင်မျက်နှာကို လာစဉ်ခဲ့တယ်။

မျက်နှာကို လာစဉ်တဲ့ မီးစတွေကြောင့် မိသန်းတင် ကြောက်အားလန့်အား အနောက်ကို ဆုတ်လိုက်ချိန်မှာ တော့ ခုတ်ထားတဲ့ ထင်းပိုင်းအစတွေကို နင်းမိပြီး အနောက်က သစ်ပင်နဲ့ ခေါင်းနဲ့ ဆောင့်မိကာ မေ့မြောသွားခဲ့တယ်။

အချိန်ဘယ်လောက် မေ့မြောသွားတယ်ဆိုတာ မသိပဲ ပြန်သတိရလာတော့ နေဝင်ခါနီး ဖြစ်နေပြီ။ မိသန်းတင်လည်း သစ်ပင်နဲ့ ဆောင့်ထားလို့ နာနေတဲ့ နောက်စေ့ကို လက်နဲ့ ပွတ်ပြီး ဘေးမှာ ချထားတဲ့ ထင်းစည်းကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ကာ ရွာကိုပြန်လာခဲ့လိုက်တယ်။

အိမ်ရောက်တော့ ရေမိုးချိုး ထမင်းစားပြီး တစ်နေကုန် ပင်ပန်းတဲ့ ဒဏ်၊ သစ်ပင်နဲ့ ထိခိုက်မိထားတဲ့ ဒဏ်တွေကြောင့် ဖျာပေါ် လှဲချလိုက်တာ ခဏလေးနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ အိပ်ပျော်နေရင်း ဗိုက်ထဲက မခံမရပ်နိုင်အောင် အောင့်လာတဲ့ အတွက် အိမ်နောက်ဖေးကို ကမန်းကတန်း

သွားပြီး လက်ထိုး အန်ချလိုက်တော့မှ အနည်းငယ် သက်သာသွားတယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့ မိသန်းတင် တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ထားသလို ဖြစ်နေပြီး အိပ်ရာကနေ မထနိုင်တော့ဘူး။ မိသန်းတင်ရဲ့ အမေဖြစ်သူကတော့ မနက်စောစောထပြီး ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ဖို့ အိမ်နောက်ဖေး ကွပ်ပျစ်ပေါ်ကနေ ရေလှမ်းခပ်လိုက်တဲ့ အချိန် တိုင်ကီပေါ်တင်ထားတဲ့ မီးရောင်ကြောင့် တိုင်ကီဘေးမှာ တွန့်လိမ်တွန့်လိမ်နဲ့ လှုပ်နေတဲ့ လောက်အကောင်ပေါင်း များ စွာကိုမြင်ပြီး လန့်အော်လိုက်မိတယ်။

"လာကြပါဦး လောက်တွေ အများကြီးပဲ လာကြပါဦး"

မိသန်းတင်အမေရဲ့ အော်သံကြောင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေနီးလာပြီး မီးရောင်နဲ့ ကြည့်လိုက်တော့ တိုင်ကီအောက်ခြေမှာ အသည်းယားစရာ လှုပ်နေကြတဲ့ လောက်အကောင်ပေါင်း များ စွာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

"ညက ဟင်းကျန်တွေကို ဒီမှာ ပစ်ထားသေးလား"

"မပစ်ပါဘူးတော် ညက ဘာဟင်းမှ မရှိလို့ ဆီနဲ့ မြေပဲနဲ့ ပဲ စားလိုက်ရတာ "

"ခင်ဗျား သမီးကိုမေးကြည့်ပါဦး ညကသူပြန်လာတာ နောက်ကျတယ်မလား စားစရာတစ်ခုခုများ ဝယ် လာပြီး ပစ်ထားလားဆိုတာ သေချာအောင် အရင်မေးပါဦးဗျာ"

ဒေါ်ခင်မေမြလည်း အိမ်ပေါ်မှာ အိပ်နေတဲ့ မိသန်းတင်ကိုနှိုးပြီး

"သန်းတင် ထဦး ညက နင်စားစရာတွေများ ယူလာသေးလား"

"ဟာ ဘာမှ မယူလာပါဘူး ညက အမေပြင်ထားတဲ့ ထမင်းပဲစားတာ

"

"မယူလာရင် နောက်ဖေးတိုင်ကီနားမှာ လောက်တွေ အများကြီးပဲ လာကြည့်ဦး"

ဘေးနားကနေ တတွတ်တွတ်ပြောနေတဲ့ အသံကြောင့် မိသန်းတင် ကပျာကယာ ထလိုက်ပြီး အိမ်နောက်ဖေးကို ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

"ဘယ်မှာ တုန်း လောက်တွေက" လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အချိန် မိသန်းတင် ပါးစပ်ထဲကနေ လောက်တွေ ထွက်ကျလာခဲ့တယ်။

"ဟေ့ ဟေ့ မိသန်းတင် ပါးစပ်ကိုကြည့်စမ်း လောက်တွေ မဟုတ် လား "

မီးအိမ် အလင်းရောင်ကြောင့် မိသန်းတင်ပါးစပ်မှာ ကပ်နေတဲ့ လောက်တွေကို မြင်တော့ အကုန်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးကုန်တယ်။

မိသန်းတင်လည်း သူ့ပါးစပ်ထဲကနေ လောက်တွေ ထွက်လာတာ လည်း သိရော ရုတ်တရက်အိမ်ပေါ်ကခုန်ဆင်းကာ ကြောက်လန့်တကြားရွာထဲပတ်ပြေးပါလေရော။

တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ရွာလေးက မိသန်းတင်ရဲ့ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ပြေးလွှားသံ၊ အိမ်နီးနားချင်းတွေရဲ့ အော်သံကြောင့် ရုတ်တရက် ကမ္ဘာပျက်သလို ဆူညံသွားခဲ့တယ်။
